

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מב.

עין משפט
גר מצוה

קרא א מ"י פ"ב מהל' עגובת הלל: א קרבא ה' מ"י פ"ו מהלכות לולב הל' ט דמנע עשין מהל' ק"ש ד ט' מהל' דא סמג דס' טוש"ע א"ח פ"י מרנא ס"ה קבב ה' מ"י פ"ו מהל' לולב הלל' דה סמג עשין טוש"ע א"ח ס' מרנ: קבבא ז' מ"י דס' הלל' יט סמג דס' טוש"ע א"ח פ"י מרנ: קבבב ח' מ"י פ"ב מהל' לולב הלל' ט' ס' מ' עשין טוש"ע א"ח ס' מ' סמג: סמג: קבבב ט' מ"י פ"ב מהל' תפילין הלל' י' ס' מ' סמג עשין כד טוש"ע א"ח ס' י' ס' סמג: קבבד י' מ"י פ"א מהל' מ"ח הלל' י' סמג עשין י' טוש"ע י"ד ס' רמא סמג: קבבה ל' מ"י פ"יו מהל' אצות הטומאות הלל' י' ס' סמג: קבבב מ' מ"י פ"ב מהל' מרומות ל' כד:

[illegible]

(א) לשון התוספתא דטהרות ע"ג כ' הוא וכילד בזקין ואותו מטבילין אותו ומוסרין לו חולין לשם טרומה אם היה יודע לשמור את גופו אוכלין ע"ג גופו לשמור את ידיו אוכלין על גב ידיו טהרות. ע"כ.

אמר אב"י כשהפכו. ומדאילן תריך לשנויי הכי משמע דסבירא ליה דמלות * אינן נריכות כוונה דהא קאי אמוציא לרשות הרבים והתם אין שייך מתכוין לנאת כל כמה ללא צורך ועוד דאיידי דבולק אלל בקי ללמוד ותימה דבסוף ראוהו ב"ד (י"ה ד' כח):

דאמר רבא מלות אינן נריכות כוונה קא מותבי ליה אצ"י טורח וטמא אצ"י קיבלה מניה: **עולת העוף שנמצאת בין אנפיים**. למאי דלמרי' צטלהי אלו דברים (פסחים ד' עב):

ללא פטר רבי יוסי צולצ אלל משום דזמנו צהול צריך לומר דהאי נמי זמנו צהול כדי שלא תבא חטאת לידי נותר: **מהו דתימא** התם הוא דטעה בדבר מצוה ועבר מצוה אבר' הכא טעה בדבר מצוה ולא עשה מצוה אימא א"ר קא משמע אין. פלוגתא היא צפסחים פרק אלו דברים (סג) דמחייב התם צנתחלק לו ספוד של נותר צפוד של עלי ואכלו ואית ספרים דגרסי מהו דתימא הני מילי מזה דרמי עליה אבל מזה דלא רמי עליה אימא לא כלומר צולצ דלא קדי ליה דלא שקיל דאי אפשר לא שגי אחריים אבל חטאת אפשר שיאכלנה אחר:

אמר רב יצחק בר
אמר רב כגון שהביאו
ן: **מתני'** ^המקבלת
עלה ומחזירתו למים
ומר ובשבת מחזירין
מועד מחליפין ^אקטן
לולב: **גמ'** פשיטא
שה לאו בת חיובא
קא משמע לן: קטן
^אקטן הירוד לגענע
חיוב בצייצת ^אלשמור
תפילין יודע לדבר
תורה מאי היא ^אר
משה מורשה קהלת
סוק ראשון ^אהירוד
על גופו טהרות
אין על ידיו טהרות
היחיד ספיקו טמא
טהור הירוד ^אלפרוס
מה בבית הגרנות
הירוד

(דף כד.) כ"פ' בקוננו' ולא משמע הכי אלא בקטן ממנו איירי דומיא דהיודע לדבר אצוי מלמדו תורה והיודע לשמוע וכן כולו אחריני והא דאמר בנושאין על האנוסה (יבמות דף טז:) ושם דאין חולקין תרומה

נה דבר מזה שבטלאים שכלשה ז' אינו טרוד שאין עומדין
 ייבא הכא שקרוב למוד הוא ולא דק כלשכות להבחין מאיזו יציא:
 המטלטל מירי דלא חוי: מהוירין למי. שלא יכמוש: **ששם**
 מחליפין המים לשפוך את אלו ולתת אחרים קוץ מהני דטרה
 גב' אימא לא. דלגבה איכא איסור טלטול: קא משמע לן.
 ולחכו מדבריהם: לשמור פטילין. שאל יכנוס בהן לבית
 גופו טהור. אם נגע גופו בטהרות אין חוששין להם. אבל לא
 ואין יודע לשמור דיו מתורת סמס ידים שגורו עליהם להיות
 אינו נוגע בשום דבר ספק או בספקי המטמא את הידים ואם
 געו דיו בהם: והיודע ליטאל. שאם שאלין אותו נגעת בטומאה
 ר. אם שאלוה ואמר איני יודע: צרשום היחיד ספיקו טמא. הכי
 אתה דן לשרץ כו': היודע לפרוס כפיו. כשהוא כהן: חולקין
 לו לביתו אם יודע לשמרה בטהרה דהכי תניא בגמרא דנושאין על
 חרש שוטה וקטן כו' וכולן משגרין להם לבתיהם צבית הגרנות אין
 לשמרה אבל לביתן משגרין להם הבקליאים ומכירין בהם ומשיודע
 קטן פורס כפיו כדאמרינן במגילה (דף מד.) הלכך חולקין לו:
 היודע

לא שנו. דפטור אלף שלא יא' ידי חובת געילת קודש שהויאלו
ההשתא טרוד במזוה וטעה דדבר מזוה אלל יא' צו קודש שהויאלו
מו לא טעה דדבר מזוה הוא ולא טרוד מהשתא במזוה לעשותה:
ה"א מ' מדאגביה נפיק ציה אמר אבי' כשהפכו. הכי קשיא ליה ה"ד

לֹא יָאֵל כּוֹל הָאֵל הוֹצִיאוֹ אֶל־כִּי הִגִּדְיוּהוּ
וּמִדֹּאגְבִּיָּה נִפֵּק בִּיהִי יְדִי חֻצוֹת לְקִיחָהּ
וְקִמְנִי פִטוֹר אֲמַר אֲבִי כִשְׁפִכּוֹ
כִּשְׁהִגִּדְיוֹ הִפֵּךְ הָעֲלִיּוֹן לִמְטָה וְהֶאֱגִד
לִמְעַלָּה אֶמְרִינִי לְקִמְנִי אֵין יוֹאֲלִין בְּזֵהן
אֵלֶּה דְרָךְ גְּדִילְתָּ: דְרָךְ כְּנוֹד.
כְּגוֹן בְּסוֹדֵר שְׂדֵרְתָּ יְדִי בְּסוֹדֵר
לְדֹאמְרִן לְעִיל (ד' טז): וְדִרְךְ בְּזִיּוֹן.
כְּגוֹן בְּקַעְרָה: אֹמֵר הִיָּה רַבִּי יוֹסִי
עוֹלָם הָעוֹף שְׁנִמְלָאֵת בִּין אֲנַפְיִים.
נִרְאָה בְּעֵינֵי דֵהֲאִי בִין אֲנַפְיִים
אֵין אֵלֶּה לָשׁוֹן עוֹפוֹת. עוֹלָם הָעוֹף
שְׁנִמְלָאֵת בִּין עוֹפוֹת הַמְּלֻקִּים לְחַטָּאֵת
הַמִּפְרָעִין אֵלֶּה הַמְּנוּחַ שְׁפַעְמִים שֶׁן
נַעֲשִׂין עַל קֶרֶן אַחַת כְּדִמְנִין בְּשִׁחִיתָ
קִדְשִׁים (וַחֲסִים ד' טג). חַטָּאֵת הָעוֹף
הִיָּתָה נַעֲשִׂית עַל קֶרֶן מַעֲרִבִית דְּרוּמִית
וְשִׁלְשָׁה דְבָרִים הִיָּתָה אֹתָהּ הַקֶּרֶן
מִשְׁמַחַת מִלְּמַטָּה וּג' מִלְּמַעְלָה מִלְּמַטָּה
חַטָּאֵת הָעוֹף וְהַגָּשׁוֹת וְשִׁירֵי הַדָּס
וּמִלְּמַעְלָה נִסְוֹךְ הַמַּיִם וְהֵיִין וְשִׁלְשָׁה
הָעוֹף כִּשְׁאִיר רֵבֶה בְּמִזְרַח שְׁעִיקֵר
מִקּוֹס עוֹלָם הָעוֹף בְּקֶרֶן דְּרוּמִית
מִזְרַחִית וְכִשְׁהִיוּ כְּהִינִם רִבִּים עוֹמְדִים
וּמוֹלְקִים עוֹלָם הָעוֹף בְּמִזְרַח בָּאִים
לְמַעֲרַב וְנַעֲשִׂית שֶׁם בְּקֶרֶן חַטָּאֵת
הָעוֹף אֵלֶּה שְׁהוּלָה לִמְעַלָּה מִחוּט
הַסְּקָרָה וְהַחַטָּאֵת לִמְטָה: וְכַסְּכוֹר.
כְּכֶרֶן חַטָּאֵת הָעוֹף הִיא: וְאֵלֶּה.
וְנִמְלָא שְׁמַעַל בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם בְּשׁוּגָג:
פִּטוֹר. מִקְרָבֵן מַעֲיָלָה הוֹאִיל דַּעַם
הַחַטָּאֵת נִמְלָאֵת וְאִכְלִיתָה מִזֹּה דְּכִתִּיב
(שְׁמוֹת כט) וְאֵלְלוּ אוֹתָם אֲשֶׁר כָּפַר
בָּהֶם הוּא לִיָּה טוֹעָה בְּדִבְרֵי מִזֹּה
וּפִטוֹר: הֵיִינוּ סָךְ. לִמָּה לִיָּה לִרְבִּי
הוֹנָה לִמִּימַר פִּשְׁטָא דְּמִמְנִינִי שְׁמַעִי
לִיָּה: מִזֹּה דִּסְמִיָּא. דְּמִמְנִינִי הוּא
דְּפִטוֹר מִשּׁוֹם דְּטוֹעָה בְּדִבְרֵי מִזֹּה
וְסוֹף סוֹף עָשָׂה מִזֹּה שְׁנַטְלִי הַלּוֹלֵב
בְּהוֹלָה וְזוֹ אֵלֶּה הִכָּא לֹא עָשָׂה מִזֹּה
בְּאִכְלִיתָה אִם עוֹלָם הָעוֹף הִיא: קֹא
מִשְׁמַע לָן. רַב הוֹנָה דְּשִׁמְעִי לִיָּה
מִרְבִּיָּה דְּלֹא שָׁנִי לְרַבִּי יוֹסִי בִין טַעְמָה
בְּדִבְרֵי מִזֹּה וְעָשָׂה מִזֹּה לְטַעְמָה בְּדִבְרֵי
מִזֹּה וְלֹא עָשָׂה מִזֹּה: הִכִּי גִרְסִינִי

רבי יוסי אומר השועה את התמיד שאינו מזכיר כהלכתו מן המומין בשבת חייב העטא. משום שחיעה בשבת שאינה של מצוה ואינה דוחה אלאמה טעה בדבר מצוה ולא עשה מצוה חייב שהרי טרוד זה במצוה שהיה רוצה לשחוט תמיד של שבת וכסבור שהוא מזכיר: להכשיר לא גרסינן: מלשכה שאינו מזכירין. דאין זה כ להקריבה להיות חרד עליהם מתי יקרבו ואף חרדת זמן התמיד לא **מזבנא** מקבלה אשה מיד בנה ובעלה. את כלוליהם ולא אמרינן מחזירין. שהרי מכאן נטלוס היום אצל לא מוספיין מים כ"ש ש לתקוין מנא: בצמוד מחלפין. בחולו של מועד מצוה להחליף כיון דראוי לנטיילת אנשים מורת כלי עליו ומותר בטלטול לכל: הכסא: היודע לשמור גופו. מטומאת מגע ומשא ואהל: אולכין על ידיו אם נגע בידיו בטהרות חוששין להם שיש יודע לשמור שניות אלא אם כן יודע לשומרם אצל היודע לשמור את ידיו משגג לא מזהר ובא ליגע בטהרות נוטל ידי: אולכין על ידיו טהרות. זו יודע להשיב הן או לאו או איני יודע: ברשות הרבים ספיין ט גמירי לה הלכתא מוטסה כדאמרין במסכת סוטה (דף כח.) ומגד **ה פורמה צבית הגרסות.** וממתי הכי אין חולקין לו בזכרון אצל משגג האורסה צבית (דף נט:) עשרה אין חולקין להם תרומה צבית הגרני חולקין להם שבזיון תרומה הוא שאין כל רואים בו שהוא צב לפרוס כפיו ופורס כצבור הכל יודעים שהצבא שמי שערות שא

מסורת הש"ס

(א) לעיל לו' (ג, ב) בסי' איתא
ועבד מלואו אכל כו' ור"ה
במזמור, (ג) [ערכין ב':]
(ד) ערכין ג': [מוס'פ'
לדחיגיה פ"ה ה"ג, (ה) גבי
למיתא אהו נקט לעילא דלוקא
במסכתא פ"ה לו' עילית וגי
לולוב נמי יכול ללאת בלולבו
של אביו מוס' ערכין ב':
ד"ה היודע, (ו) [מוס'פ' שס'
מוס'פ' טהרות פ"ג ה"ה]
(ז) [ע' מה: (ח) בסי':]
בספרי, (ט) [זיל ומשודע,

תורה אור השלם

1. תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב:
דברים לג ד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר אב"י וכו'
אינן צריכות כוונה. עיין
לעיל דף לט ע"א תוס' ד"ה
עובר:

מוסף רש"י

ומחזירתו למים בשבת.
שהיו שורין האגודה בשבת
כדי שלא ייבשו (לעיל לה:).
הדרו עלך לולב הנוול

רבינו חננאל

[illegible]